

6 червня - День журналіста З ЧОГО ПОЧИНАЛАСЬ ГАЗЕТА "ПОЛІСНЯ"

У видавництві "Волинські обереги" вийшла з друку книга "Добрий слід на землі" із серії "Золоті імена журналістики". Збірка складається з 31 нарису про відомих журналістів Рівненщини. Серед них - і штрихи до портрета головного редактора Зарічненської районної газети "Полісся" Тамари Алексіюк.

Коли голова обласної організації Національної спілки журналістів України Дмитро Тарасюк запропонував мені написати про головного редактора районної газети "Полісся" Тамару Алексіюк – погодилась без усяких вагань. Які вагання, коли знаєш людину вже добрих два десятиліття? Й чотирнадцять з них – крокуєш пліч-о-пліч журналістськими стежками. з

Ніколи й гадки не мала, що моє життя може бути тісно пов'язане з журналістикою. Це щось було б з рідні утопії, з області фантастики, - пригадує Тамара Гнатівна події 16-річної давності. – Але тодішній голова райдержадміністрації Сергій Цермолонський мав дивовижне чуття на людей, був сам впертим і мав шалений дар бути переконливим. Першу нашу розмову відбула жартами й відмовою від такої пропозиції. Потім він викликав мене вдруге. То вже був справжній натиск, в певній мірі шантаж: або ж ти станеш редактором районної газети, або взагалі в районі місця для тебе не буде. Не допоміг в цій справі й рятівний жіночий плач. Розмова закінчилась коротким вердиктом: іди й думай. Думали обох з чоловіком. Руслан за фахом економіст, практик, чимало років уже відпрацював в податковій системі й добре знав що таке госпрозрахунок. Й саме він, проаналізувавши всю ситуацію, подав ідею про створення нового підприємства, нової газети. Краще почати все з нуля – ніж реанімувати те, що жити вже не може. Отож виклала на аркуші умови, на яких можу пристати на пропозицію влади: нова газета, новий штат працівників й подала їх голові РДА. Третя розмова в

дидатів на посаду редактора районки звалювати на себе таке ярмо не захотів. Отоді й взялись впригол за Тамару Алексіюк.

вгадувати чи можна в одній упряжці з таким працівником іти вперед. Саме завдяки цьому вмінню вона створила справжню команду однодумців, творців й шалених працелюбів. Працюючи без перепочинку, часом далеко за північ й навіть до сьомої години ранку, головний редактор нової районної газети "Полісся" разом з молодим дружнім колективом, в якому не було жодного фахівця в галузі журналістики, за два місяці впорались з поставленим завданням – перший номер районки вийшов 24 серпня 2000 року. Долаючи всілякі труднощі, перепони, крок за кроком редактор вчилася незнаній досі газетярській справі сама й водночас навчала цьому інших. Дивовижний феномен Тамари Алексіюк – до найменших дрібничок, деталей опанувати все, за що б не бралась. Історик за фахом, тонкий психолог людських душ за покликанням, вона за короткий час зуміла осягти основи юриспруденції, економіки, закони бізнесу і підприємництва, стала вправним дизайнером, менеджером – словом опанувала всі ті знання, що були край необхідні сучасному редактору і в буквальному розумінні слова стала одержима цією роботою.

Все починається з любові, - не раз повторювала кожному своєму співробітнику і самій собі. – Треба любити життя, яким би воно не було, треба любити людей, любити справу за яку берешся. Й лише тоді, коли ти наповнений цією любов'ю по вінця, можеш іти до людей, можеш братись за будь-який матеріал.

вчитись, - підкреслює редакторка зарічненського часопису. – Й безмірно рада, що на моєму шляху зустрічались люди високого гатунку. Професіоналізму вчилася у Бориса Александровича, Андрія Бабінця, управлінську школу пройшла у Валерія Черепухи, досвід організаторської роботи переймала у команди народного депутата Олександра Абдулліна. Ці всі знання й допомогли вивести газету "Полісся" на такий рівень. Пишаюсь тим, що в багатьох питаннях ми були першопрохідцями і саме головне – першими перейшли на повну самокупність, стали економічно незалежними й повністю готовими до роздержавлення ЗМІ.

Життя не стоїть на місці. В планах редактора – створення сайту, перехід на нові інформаційні технології. Попит на газету буде завжди, просто вона повинна бути на належному рівні, - в цьому керівник зарічненської районки теж абсолютно переконана.

Що так і буде не сумнівається і колектив редакції. 16 років спільної роботи навчили нас вірити своєму керівнику. Бо ж цей період був позначений не лише здобутками, а й великими випробуваннями. Та у будь-яких ситуаціях ми завжди поклалися на ділову хватку нашого редактора, на її принциповість, рішучість та бійцівський характер. Вона ніколи не боялась приймати вогонь на себе й саме тому, при будь-якій зміні влади, при тиску на того чи іншого працівника, ми знали, що редактор своїх не здасть, обов'язково знайде спосіб

дня в день вирішуєш масу важливих питань, зрештою, дивлячись у вічі, не боїшся висловити свою думку, зробивши певні зауваження, попри те, що ведеш розмову не просто з колегою, а в першу чергу з керівником. Скільки за ці роки довелося написати нарисів, публікацій, портретів з натури про знайомих і незнайомих тобі людей, то невже не зможу впоратись із цим завданням? Отак налаштувала себе на роботу впродовж двох тижнів. Та виявилось, що насправді не так вже й легко писати про невідомих у твоїм житті людей. Складати оди тут не випадає, бо ж за пишномовством можуть десь загубитись прості звичайні слова про сутність, справжність людини, її характер й про те, наскільки важлива буває справа, яка сама тебе обрала...

...За неймовірну витривалість та працелюбність Тамари Алексіук, як за рятівну соломинку, ухопились очільники Зарічненщини, коли районна газета "Обрії Полісся" з тиражем у 200 примірників та боргом у 45 тисяч гривень (немислима сума для 2000 року) впевнено пішла на дно. Професійний колектив тодішньої районки з його багатющим життєвим, фаховим досвідом не зумів протистояти економічним ринковим відносинам. Штат співробітників редакції скоротився до двох осіб. Ситуація з кожним днем ставала все критичнішою. Співзасновники газети – райдержадміністрація та районна рада - взяли на виправляти становище. В пошуках нового редактора перебрали коло людей, які не мали фахової журналістської освіти, але мали ділову хватку, творче мислення й інноваційний підхід до справи. Про те жоден з потенційних кан-

кабінеті Сергія Миколайовича носила вже діловий характер: створення нової газети, зелене світло для редактора з підбором штату працівників, всебічна допомога юриста, тиждень часу на всяку документацію, підготовку статуту й головна вимога - до Дня незалежності має вийти перший номер нової газети. Спочатку в мене навіть кабінету редакторського не було, потім відвели приміщення в райдержадміністрації, дали стіл, два стільці й завгосп, з підвалу, приніс червону килимкову доріжку, щиро від душі зробив такий подарунок редактору районки. З того й розпочиналась газета.

Вона впрягалась в роботу, яку по суті не знала. Зранку до ночі штудювала циркуляри документацій, перейнялась підбором оргтехніки. Те питання було особливо проблемним, в районі навіть не було спеціалістів, котрі могли б чимось зарадити. Знову на виручку прийшов чоловік, вірніше один з його колег, котрий не лише розробив схему, за якою можна було б підібрати мінімальний комплект для роботи в редакції, прорахував потрібну суму, а й знайшов адресу, де все те можна було придбати. Коштів на закупівлю оргтехніки теж не було, довелося на десять тисяч гривень оформити позику. Залишалось найважливіше – штат працівників. Знайти в Зарічному професійних журналістів, комп'ютерників теж було проблемою з проблем. А про те, що хтось іногородній захоче працювати на периферійній Зарічненщині навіть мови не могло бути. У цій справі розраховувала на свій дивовижний талант уже з першого погляду бачити внутрішній світ людини. Вміти чути її й безпомилково

Не дивно, що за короткий термін Зарічненська районка зуміла зайняти гідне місце на медіа-просторі Рівненщини. Запорукою такого успіху стала неабияка прагматичність редактора. Вона ніколи не боялась розумно ризикнути, бо в ринкових умовах гладко працювати не випадає. Без ризику не можливий рух вперед. Тож прораховувала кожен подальший крок не на місяць чи два, а на рік-два вперед. Першою з -поміж усіх районок області газета "Полісся" перейшла на двоколірний друк, з восьми сторінок - на дванадцять, а згодом і на шістнадцять шпальт, чотири з яких стали друкувати в кольорі. Тираж газети зріс до п'яти тисяч примірників. Не забарилось і визнання. За плідну роботу в інформаційній сфері головний редактор Зарічненської районної газети "Полісся" Тамара Алексіук у 2006 році була нагороджена Почесним знаком НСЖУ. Потім були й інші – не менш вагомими відзнаками – "Золота медаль журналістики", почесне звання "Заслужений журналіст України" та й понині своєю першою нагородою вона пишається найбільше. Свідченням неабиякого успіху Тамари Гнатівни в професійних журналістських колах є її участь в семінарах міжнародного рівня. Вона була в складі делегації журналістів від України (19 чоловік), яка направлялась в Брюссель по програмі співпраці НАТО з Україною. Згодом, разом з делегацією українських журналістів побувала в десятиденній поїздці до Польщі з метою вивчення питання самоврядування. Ці поїздки додали неабиякого досвіду, впевненості в своїх силах і звичайно поповнили знання.

- Все своє життя я не перестаю

захистити.

Для неї завжди і всюди на першому місці робота, її улюблена газета. Працездатності головного редактора й справді можна позаздрити. У неї не має проблем з пошуком матеріалів для чергового номера. Зазвичай Тамара Гнатівна веде три сторінки. Потрібно виручити когось із журналістів (у людини творча криза) – не питання, редактор візьме на себе ще одну додаткову сторінку. Працівник відділу оголошень і реклами не встигає впоратись із замовленнями – не біда, Тамара Гнатівна прийме замовлення і на рекламу, і на оголошення, напише текст подяки чи співчуття на прохання літньої людини. Попри всякі редакторські клопоти, зайнятість знайде час вислухати кожного відвідувача, допомогти кожному, хто допомоги потребує. Такий стиль редакторства, такий стиль її життя.

Певне, я повторюю та писати про не випадкових у твоєму житті людей завжди не просто. А те, що наше знайомство з Тамарою Алексіук у липні 1995 року було не випадковим – то це однозначно. Бо в лютому 2002 вона знову стала на моєму порозі, тепер уже для того, щоб запропонувати всерйоз зайнятись журналістикою й тим самим втілити в життя давню дитячу мрію. Саме Тамара Гнатівна заставила мене викласти на папір рядки давніх задумів, всіх тих історій, новел, ненаписаних повістей й тим самим пробудила мою письменницьку долю. Знаю напевне, якби не вона – мої книги ніколи б не вийшли у світ. За що їй безмежно вдячна.

**Галина ГАВРИЛОВИЧ,
член НСЖУ, письменниця**